

SKJELETTET ER IKKE ALLTID INNE I KROPPENE VÅRE

Kaia Weiss

MFA Medium – og materialbasert kunst

Avdeling kunst og håndverk

Kunsthøyskolen i Oslo, Mai 2024.

Fra innsiden av støpeform

Det finnes mange systemer i taket på KHiO.

Når jeg mister tanken og hjernen blir fylt med tåke, ser jeg ofte opp i forsøk på å finne tilbake til den. Taket rommer alt fra strøm og vannavløp til ventilasjon. Der oppe er systemene regulerte, de er tilrettelagt omgivelsene og styrer luftens kvalitet.

Ser jeg opp, speiles påminnelsen om å trekke pusten tilbake til meg.

Jeg er ikke alene om å bli regulert.

1 ventilasjonsrør, muffe, i gipsform

Jeg deltar i verden med et system, i et system.

Min kropp har utallige av dem, det samme gjelder samfunnet jeg er en del av. Tar man delene fra hverandre og ser på hvert enkelt fragment, ligger tilhørigheten som forslag ved skjøten.

Systemer reguleres etter omgivelsene. De fleste systemer er skjulte, dette gjør at innvirkningen de har i en større sammenheng, også systemer seg imellom, ofte går under radaren.

Mitt avgangsprosjekt springer ut ifra erfaringer av å være avhengig av et system utenfor meg selv. Ved å gi arbeidene plass i meg og i rommet, i form av ventilasjonssystemets metaforiske og fysiske ladninger, ønsker jeg å finne form på opplevelsen av tilhørighet ved å lene meg på kroppens og samfunnets mange systemer.

I arbeidene bruker jeg ventilasjonssystemets funksjon og tilstedeværelse som en metafor på psykologiske tilstander, som et bilde på mentalt trykk. Tematikken springer ut ifra møter jeg selv har hatt med velferdssystemet, psykiatri og opplevelser av å vike fra normen. Det er snakk om systemer på et sosialt, kroppslig og arkitektonisk plan - fysisk som emosjonelt.

Modellering av gipsform rundt ventilasjonsrør

INFRASTRUKTUR

Infra er en forstavelse som betyr nedenfor, under¹, innenfor eller gjemt. Infrastruktur beskriver ofte usynlige strukturer og viser til bærende elementer innad i en struktur.

Det er en fellesbetegnelse på systemer som er nødvendige for at noe fungerer.

For at samfunn skal kunne gå rundt, for at kroppen holdes oppreist, eller for at luften reguleres. Det handler om å ha ordnede forhold i en ramme, satt i system. Ofte kommer systemene sekundært slik at andre ting kan forekomme, for at jeg skal kunne stå oppreist, må noe holde meg oppe.

I mine arbeider har jeg fokus på trykket slike systemer kan ha i systemer vi er avhengige av, helsevesen, psykiatri, kroppens infrastruktur - skjelett. Det er snakk om interne og eksterne former for trykk.

Å være avhengig av et presset system for å lette på trykket i min egen kropp.

Det er noe ved det usynliges delaktighet i det store bildet jeg ønsker å fange i form og materiale. Hva skjer når det vi tar for gitt blir synliggjort? Ofte er vi ikke oppmerksom på viktigheten slike systemer har før det går i stå.

Det er når systemflyten bryter at jeg ser min avhengighet til det.

¹ <https://snl.no/infra->

Gipsform herder rundt ventilasjonsrør

Før tenkte jeg at alle systemer og strukturer var satt. At jeg måtte føye meg etter dem. Jeg tenkte at dersom jeg på noen som helst måte kom til å vike fra normen, kom alt til å kollapse, for det er akkurat det satte ting gjør. Det som ikke tåler endring.

I endring blir de satte delene vridd, forskjøvet, flyttet eller tatt ut, det likner ikke det opprinnelige. Alt som følger en endring, krever at strukturen– om det enten er forståelsen eller aksept for forløpet i endringen, har en sammenheng hvor det nye kan skjøtes til det som har vært. Det er de større sammenhengene jeg ønsker å utforske med rørkonstruksjonene jeg lager, selv om de tilsynelatende er mindre fragmenter av en helhet.

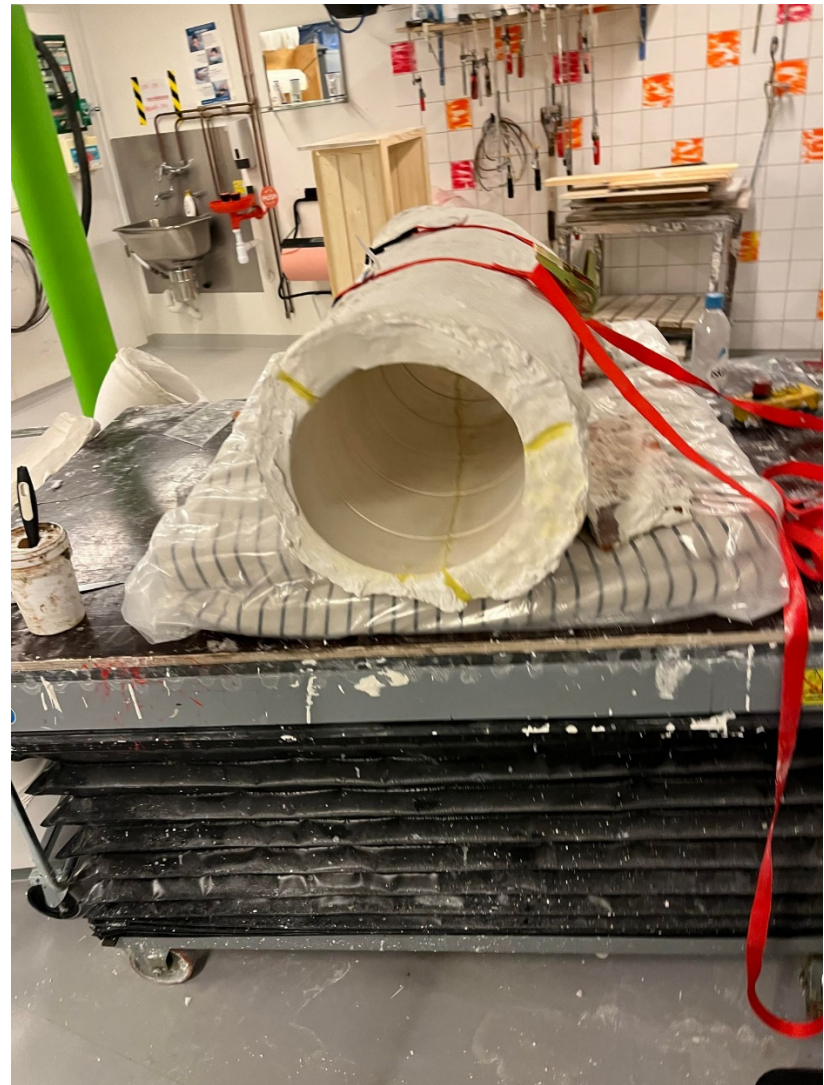

Jeg har siden jeg ble nysgjerrig på rør som form og konsept, sett like mye opp som jeg har sett ned når jeg har tilbrakt tid på skolen. De færreste rørene er skjulte, det er kanskje et arkitektonisk eller estetisk grep, kanskje handler det om økonomi.

Til avgangsutstillingen har jeg jobbet med rør fra skolens ventilasjonsanlegg, delene er støpt i gips, hult, og koblet sammen i flere deler. Sammen former de et nettverk og en vektstruktur som kobler seg på omgivelsene der hvor skjøten legges.

Rørene jeg har støpt i gips er alle buede «muffer» eller «avløpsbøyninger», de har som funksjon å skjøtes videre, å styre flyt, og å danne kurver slik at systemet kan monteres etter omgivelsenes ramme. Uten disse kan ikke sammenhengene fortsette. Det interesserer meg hvordan delene i gips, montert til veggen, kan kobles til de allerede eksisterende systemene som ligger bak. Intensjonen er at jeg i min påkobling kan lede oppmerksomheten til strukturene som allerede er der, med gips, slik en brukket arm er synlig.

Muffen har en diameter på 20cm og utgjør fra skjøt til skjøt ca. 50cm i en 180graders bue. Det er ikke noe spesielt interessant eller merkelig ved formen annet enn kurven som gjør at systemet den en gang har vært en del av helt enkelt har endret retning.

Gipsform klar til støp

TEKNIKK

Når jeg støper, må jeg ha en form å jobbe rundt. Ventilasjonrøret, som er mitt foretrukne objekt, har jeg lånt av drift. De tilhørte en gang ventilasjonsanlegget på KHiO. Aluminiumsrørene er 25 cm i diameter, og har riller med en meters ekvidistanse som tvinner seg rundt den ellers strake sylindere en meters lengde før røret bøyer seg slakt med en leppe av gummi i påvente av neste del. Det er denne funksjonen som gjør det mulig for delene å tilhøre hverandre.

Rørene er laget for at luft skal strømme igjennom. Det finnes mange versjoner av disse delene, da de kan konstrueres med ulike vinkler og størrelse for ulike rom. Røret jeg jobber med er stort nok til at jeg så vidt kan løfte støpeformen selv. På arbeidsbordet som er 200cm x 150 cm tar røret opp hele lengden og halve bredden. Det ligger med mursteiner rundt seg, slik at det ikke skal bevege seg når jeg jobber på det. Jeg starter med å legge en 6 cm dyp plastelinavegg rundt siden som ligger opp mot meg, veggen ligger horisontalt langs rørets ekvator. Plastelina oppfører seg likt rå leire og er til forskjell fra gips konstant plastisk. Jeg må jobbe trinnvis for at avstøpningen har slipp når den skal av. Går formen inn i seg selv, sitter den fast.

Røret må støpes i tre deler. Jeg veier opp mengde gips etter størrelse mellom plastelinaveggene. Jeg bruker 400g vann til 600g gips.

Når all gips er drysset over vannflaten, lar jeg det lille fjellet av gips som stikker opp fra flaten gå fra hvitt til grått, som forteller at vannet har trukket inn i det, før jeg stikker hele armen i bøtta og lager en malstrøm i bunnen av bøtta, uten å bryte flaten på blandingen. Jeg gjør dette for å skyve luftbobler opp og ut, og for å se til at alt av gips har vann å jevne seg ut med.

Første lag er et tyntflytende lag, jeg må være rask fra blandingen er ferdigblandet og jevn til jeg legger den på. Gipsen jeg jobber med går fra tyntflytende til stiv på rundt 15 minutter. Andre runde er stivere, noe som betyr at jeg har ventet lengre og at gipsblandingen har herdet litt, men ikke for mye. Den har en tykkere konsistens så den skal holde formen.

Etter lag to har jeg på et lag med jute og armeringsjern jeg har bøyd for å passe rørets kurve. Armeringen sørger for at støpeformen holder flere runder med støp når den er ferdig. Dette bidrar til stabilitet når gipsen herder. Tredje lag er et tykt lag. Dette jevner jeg så godt jeg kan fordi det siste laget er utsiden på formen og fordi stroppene som holder formen sammen ligger bedre til på en jevn flate.

Jeg gjentar disse stegene på alle tre deler, med låsenøkler der hvor plastelinaveggen mellom delene har vært:

Låsenøkler er små innhugg gravert i skjøtene på formen, slik at jeg vet hvor delene skal sitte i forhold til hverandre når den settes sammen og tas fra hverandre.

På områder hvor gips rører ved gips må jeg pensle tre tynne lag med en olivenolje- og grønnsåpeblanding. Den lager en barriere av fett som gipsen ikke vil hefte seg til, dessuten lukter den ikke så verst. Når formen er ferdig sitter røret som regel ganske godt fast. Jeg bruker makt og trykkluft for å løsne den.

Når støpeformen er ferdig, kan elementene settes på plass– og er klar for første støp. Formen er tung (45kg), så jeg velger å støpe den hul.

2 Åpning av støpeform

INA BLOM

Høstsemesteret 2023 hold Ina Blom, kunsthistoriker, kurator og kritiker, en forelesning kalt «and i follow it – straight lines and infrastructural sensibilities»².

Blom beskrev en sensibilitet i infrastruktur.

Blom beskrev linjen (jeg tolker det fra mitt ståsted og arbeid til systemet) som at den rette linjen ikke er regulert og blir derfor mer direkte signal om tydelighet. Den har fri flyt og er derfor uhemmet. Det er når linjen buer seg at det interessante skjer– den lille knekken i systemet som endrer flyt, form og trykk.

I foredraget navner Blom kritiker og forfatter Lauren Gail Berlant beskriver infrastruktur som det bindende eller stabiliserende i en verden i bevegelse, og som limet i det hele. Berlant skriver at sammenhengene knyttes opp av fragmenter som i utgangspunktet var separate deler. Det sier seg selv, men det skaper en dypere forståelse av systemer som bestående av mer enn en del. Videre

deler Blom sin betraktning av Berlant og forteller om uttrykket «the line which continues».

Dette treffer noe som er viktig for mitt arbeid, at sammenhengene ligger langs skjøten mellom delene.

² Ina Blom, *And i follow it; straight lines and infrastructural sensibilities*, Essay utgitt i publikasjonen *Critical Inquiry*, sommer utgave, 2019

Støpt ventilasjonsrør

I skulpturene undersøker jeg måter å vise trykket eller suget fra innsiden, på utsiden.

Psyken må også reguleres for at god mental hygiene skal opprettholdes, også her er kan påkobling til et system være nødvendig Det holder ikke alltid å åpne vinduet for å at luften skal sirkulere. Det er flere erfaringer og følelser i trykket/strømmen. Følelsestrykket som strømmer gjennom rørene i mine arbeider har fortsatt ikke en bestemt form eller materiale. Jeg har lenge tenkt på det som en hvit damp, eller røyk, at følelsene her blir brutt ned til tempo og spenning. Skulpturene viser deler hvor trykket vokser med en utposning eller oppblåsthet.

Gipsform med støp inni

JOHN DURHAM PETERS – THE MARVELOUS CLOUDS

Jeg har nevnt at jeg ser opp i taket, og videre mot skyene. En sky kan være en ansamling vann– en tåke, men det er også en betegnelse på digital lagring, minnebanker.

At det er et system i de digitale skyene, er vi godt kjent med gjennom teknologi og systemer. Jeg ser på det emosjonelle trykket på samme måte, det minner om skyer. Det er lagret der oppe som et utløp for noe.

“Infrastructure in most cases is demure. Withdrawal is its modus operandi, something that seems a more general property of media, which sacrifice their own visibility in the act of making something else appear.”³

John Durham Peters er en amerikansk mediehistoriker og sosealteoretiker som i boken «The Marvelous Clouds: toward a philosophy of elemental media (2015), utforsker ideen om medier

som elementære. Der Peters bruker medier (teknologi), tenker jeg system. Ventilasjonssystemer kan sees på som en form for infrastruktur som også er elementært i naturen, i oss som i skogen. Akkurat som luft og vann holder liv i naturen, er ventilasjon essensielt for å opprettholde liv og aktivitet i bygninger.

På samme måte som medier formidler informasjon og kommunikasjon, formidler ventilasjonssystemer essensielle elementer (luft) for vår fysiske eksistens i rommet. Det viser også til trykk. I "Marvelous Clouds" undersøker Peters hvordan infrastruktur ofte er usynlig eller mindre verdsatt, men likevel avgjørende for samfunnets funksjon. Ventilasjonssystemer er et eksempel på denne usynlige infrastrukturen som ofte blir oversett eller tatt for gitt, men som like vel er kritisk. På samme måte som vi ofte ikke legger merke til systemene vi benytter oss av, tenker vi sjelden på ventilasjonssystemer før de svikter.

Begrepet sirkulasjon er sentralt i Peters arbeid. Ventilasjonssystemer letter sirkulasjonen av luft, noe som er viktig ikke bare for å

³ Dieter Mersch, «Tertium datur: Einleitung in einer negativen Medientheorie», *Was ist ein Medium?*, ed. Stefan Münker and Alexander Roesler (Frankfurt: Suhrkamp, 2008), 304-21, s. 304.

opprettholde luftkvaliteten, men også for å spre varme, kulde og fuktighet jevnt gjennom et rom. På samme måte som teknologiske systemer kan lette kommunikasjon mellom individer eller grupper, letter ventilasjonssystemer sirkulasjonen av luft som er viktige for menneskelig trivsel.

Disse systemene er ikke bare tekniske installasjoner, men også symboler på hvordan samfunnet organiserer seg for å sikre at grunnleggende behov blir møtt.

De er for meg også en påminnelse om at vi må regulere systemer for å gjøre verden levelig, og at vi på samme tid gjør luften mulig for flere mennesker å puste.

Arbeidene mine utforsker spenningen mellom autonomi og sammenheng, mellom min kropp som en autonom sammenkobling og verden utenfor. Når delene settes sammen blir systemet kurvet som en konsekvens av rørdelene jeg har valgt ut, noe som muliggjør at arbeidet kan vises forskjellige steder/rom. Noen steder vil det se ut som at systemet slår knute på seg selv.

Youngstorget

Sankt Hanshaugen

I utstillingsrommet monteres delene på plasser hvor et tradisjonelt ventilasjonssystem ikke ville blitt montert. På vegg i hjertehøyde eller på gulvet/bakken, ute og inne. Arbeidene vil på den måten ha en overgang gjennom bygget som gjør at systemet jeg har skapt vil virke større enn det i realiteten er.

Akademirommet, Kustneres hus.

Stockfleths, Carl Berners plass.

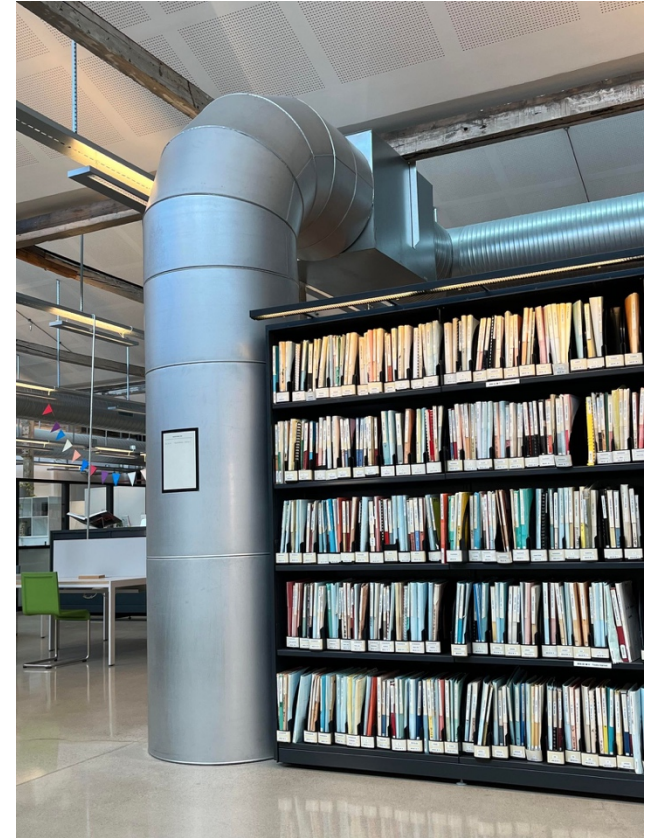
Kaffebrenneriet, Olaf Ryes.

Tøyen

Schous Plass

KHiO bibliotek

RØRENE LIKNER NOE ANNET

Selv om gipsavstøpningene har formen til ventilasjonsrør kan de likevel minne om andre ting. For meg vekker de assosiasjoner til antikke søyler, slanger, tentakler, rotsystemer, nervebaner eller skjelett.

Det er likevel et par assosiasjoner som har festet seg sterkere hos meg enn andre; Nervebanene sier seg selv, det er tett koblet opp mot psyken og de fysiske symptomene man kan oppleve når man er under trykk.

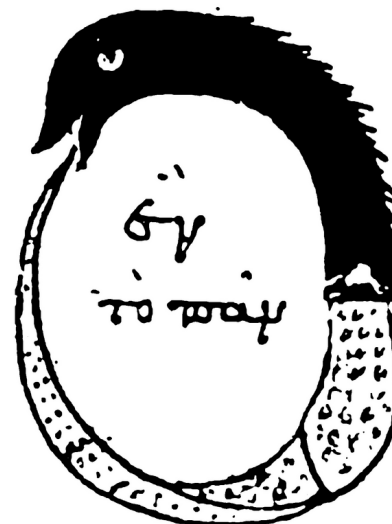
De hvite rørene satt sammen minner meg om massive skjelett, jeg får bilder av en infrastrukturell kollaps, hvor selve systemet ligger igjen som den strandede hvalen, som en musea artefakt.

Som om bygget har skjullet.

Kunstner og forfatter Jan Freuchens verk «columna transatlantica» består av en oppstykket søylelignende marmorskulptur plassert som en del av landskapet langs den nasjonale turistvegen Atlanterhavsvegen, ved Nordsjøens kyst.

Søylene, som har sin opprinnelse fra en kremsprøyteboks, er spredt ut i landskapet som en massiv sjøorm, noe som gir assosiasjoner til

et bilde av Ouroboros (Fig.1), slangen som sluker sin egen hale, med innskriften En To Pan («alt er ett») som viser til forbindelser mellom deler som vedvarende og til det som vender tilbake til seg selv.⁴

Ouroboros illustration with the words ἓν τὸ πᾶν ("The All is One") from the work of Cleopatra the Alchemist in MS Marciana gr. Z. 299. (10th Century)

https://en.wikipedia.org/wiki/Ouroboros#/media/File:Chrysopoea_of_Cleopatra_1.png

⁴ Jan Frechen, Columna transatlantica, tekst av Dario Gamboni.

Jan Freuchen, Columna transatlantica, Atlanterhavsveien, 2015
<https://www.janfreuchen.org/>

Nancy Holt, Sun Tunnels, 1974-1976
umfa.utah.edu/suntunnels_selfguide

Marie Munk, Big Energy Links, “After Laughter Comes Tears”,
MUDAM – The contemporary Art Museum og Luxemburg, 2023-
2024
<https://www.mariemunk.dk/>

Første gang jeg kjente på trykket var en eller annen gang på barneskolen. Jeg var betatt av en venninne. Jeg kjente på det igjen på ungdomsskolen, da kom trykket sammen med tåka, sammen med hormonene i kroppen. Det tok meg 30 år å forstå hvilken sammenheng jeg hadde, og hva jeg hørte til.

Når jeg nå ser på de ulike delene av min sammenheng, blir jeg først møtt med et raseri over de fastlåste og som oftest usynlige strukturer og systemer verden består av.

Det er vanskelig å trekke pusten i et system hvor det ikke finnes tilløp. Tilstanden er bedre etter jeg kom ut, men deler av det henger igjen. Spesielt følelsen av å ikke få tak i tanken.

Støpeform demontert

GIPS

Når en del av oss brekker, støtter gipsen opp rundt skaden og sørger for stabilitet mens det gror seg til.

Jeg valgte gips på grunn av ladningen den har, blant annet i medisinsk bruk - det er et akutt materiale av natur.

For meg minner støpt gips om beinbrudd og skjelett, søyler fra antikken.

Jeg finner tanken mens jeg lærer teknikken, det er nytt begge deler. Det ligger en ærlighet i de voksesmertene som materialet bærer preg av. De akutte egenskaper krevde et tempo som motvirker hjernetåka, den er også plastisk en kort stund og det kan holde egen form uten å kollapse.

Å støpe noe er å tilrettelegge for likhet. Materialet gir formen ny ladning i forhold til den opprinnelige formen og funksjonen knyttet til den. At jeg valgte støp som teknikk var lenge et ubevisst valg, men jeg holdt i det fordi det speiler tematikken jeg jobber med.

Å støpe gips i gips sliter på støpeformen. Etter hver omgang mister jeg informasjon fra den opprinnelige formen. Jeg ser på dette som jeg ser på arbeidet, det starter ett sted, med et utgangspunkt og blir til noe annet etter utprøving. Informasjonen blir ikke borte, heller tvert imot leses det ny informasjon og lærdom i det som går tapt.

Hvitheten i arbeidene kommer naturlig fra materialet. Jeg har valgt å beholde det hvite fordi det har ladninger eller assosiasjoner som er viktige for prosjektet. For meg handler det hvite om det innerste eller det som ligger under; bein eller skjelett, det handler også om en tåke jeg kobler opp mot det fysiske og emosjonelle trykket som jeg har oversatt til utposningene i skulpturene.

Det hvite handler om en tilstand som oppstår i meg før en tanke eller følelse fremkalles. Det er en slags stillstand av et trykk jeg ikke helt klarer å beskrive, den er kvelende og oppblåst på samme tid og den tar stor plass i hjernen.

Gips blir blandet

JACK BURNHAM – SYSTEMS ESTHETICS

Den amerikanske teoretikeren, forfatteren og en av kreftene bak fremveksten av systemkunst på 1960-tallet, Jack Burnham, har vært viktig i mitt arbeid i å forstå regulering og systemer i et bredere perspektiv.

Jack Burnhams "Systems Esthetics" utforsker kunstens evolusjonære reise fra tradisjonelle objekter til komplekse systemer, hvor selvregulering står sentralt. I teksten utfordrer Burnham konvensjonelle oppfatninger av kunst ved å fremme en forståelse av kunstverk som dynamiske og adaptive systemer.

Sentralt i Burnhams argumentasjon står begrepet selvregulering, hvor kunstverk, på linje med naturlige og teknologiske systemer, har kapasitet til å tilpasse seg og reagere på endringer i sine omgivelser.

"Systems Esthetics" har gitt meg et rammeverk for å forstå mine arbeider som dynamiske systemer innvevd i sosiale, teknologiske og også økologiske kontekster. Burnham diskuterer betydningen av nettverk og tilkobling også innad i samtidskunsten– hvordan kunstnere bruker nettverk til å koble sammen forskjellige elementer og skape komplekse, sammenkoblede systemer av mening.

Som paralleller mellom kunst og kybernetiske systemer, hvor Burnham understreker betydningen av tilbakekoblinger og selvregulering.⁵

⁵ Burnham, J. (1968). System Esthetics. Artforum, 7(1), 30-35.

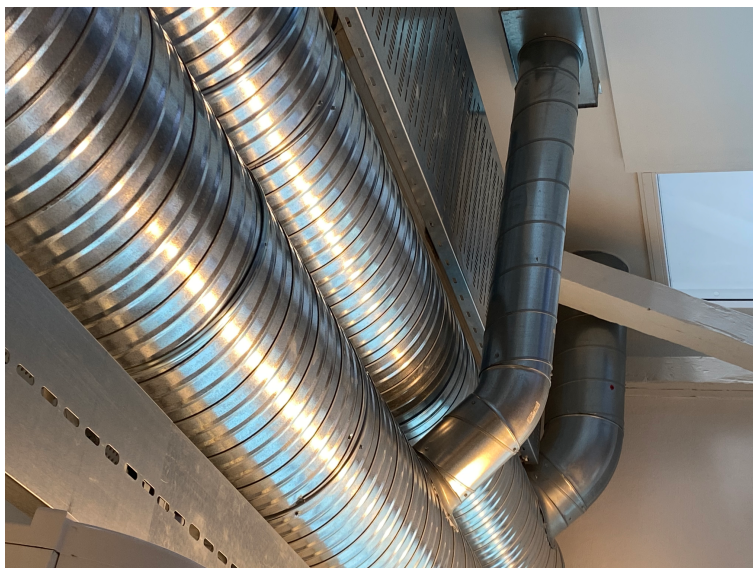

To gipsformer klar for støp

MOT RØRET

Da jeg startet på masterprogrammet var jeg i gang med et prosjekt som handlet om bæreevne i plagg. Om plagg som kan holde egen form, slik et telt holder seg oppe, slik for eksempel krinolinen kan.

En krinoline er et plagg som var i bruk fra 1500-tallet (til 1850-60 årene) som i starten ble båret av overklassen– først og fremst for at kjolene skulle slå ut i full vidde, men også fordi det var mote. De likner stativer eller fuglebur med spiler som ofte var laget av hvalbein, tre og senere metall. Ikke bare var krinolinen et symbol på makt og en klar identitetsmarkør for velstand, men den bar også i seg egenskapen å holde avstand mellom folk både fysisk, og i at den som var ikledd krinolinen viste at deres manglende bevegelighet symboliserte at noen andre beveget seg for dem.

BA arbeid og ventilasjonsanlegg

Uten tittel, bomullsjersey, ull, bomullslerret, KHiO resepsjon, 2021

Veien fra plaggets infrastruktur til byggets infrastruktur har vært både lang og forvirrende, jeg tenkte lenge på det som et merkelig sidespor som vokste seg ut av min hjernetåke. Jeg går ofte lange turer når tåka kommer og på disse turene har jeg fotografert rør fra byggeplasser. Ventilasjonsanlegget kom først inn i bildet da jeg under arbeidet med bacheloroppgaven, lagde en massiv hofteholder i bomullsjersey og lammeull, installasjonen hang fra en bærebjelke i oppgangen til biblioteket og var 4 meter lang. Da jeg sydde sammen delene, eller modulene i arbeidet, la jeg merke til en likhet mellom formene jeg sydde sammen på bordet og ventilasjonsanlegget jeg ofte stirret på i taket. Arbeidet jeg jobbet på besto av myke, lange sylindere som var montert på en stor sirkel, de dannet samme kurver og skjøter likt systemene over meg.

Det finnes systemer som har gjort at vi ikke kan trekke pusten lik som det finnes systemer som har tilrettelagt for at jeg gjør nettopp det.

Arbeitsbordet på gipsverkstedet

Da jeg kom ut endret store deler av mitt liv retning, ikke bare kunne jeg trekke pusten, jeg kunne også se meg selv som en del av en ny sammenheng. Jeg så systemet jeg tidligere hadde vært en del av som satt, at jeg måtte holde meg innenfor normen. Arbeidet med gips har fått meg til å innse at jeg selv kan endre retning og aktivisering i rommet, sette meg inn i en større helhet og bygge videre- og endre på systemene som allerede er der.

Det finnes en kobling som kan gjøre trykket enklere å bære, og det finnes en forgjengelighet i det bærende om det ikke passes på.

Arbeidet har til tider følt skummelt å ta i. Jeg har arbeidet med teknikk og materiale som er nytt for meg, også rent tematisk i at jeg gir form til tanker som er allmenne, men som tar utgangspunkt i meg selv.

Det er utfordrende å skulle ventilere i plenum, å la folk se sammenhengene.

«Muffe» i gips

TAKK

Lina Mariann Friis

Line Ulekleiv

Gerd Tinglum

Sara R. Yazdani

Aleks Weiss

Margrete Aarseth

Mette og Jim, Jimmy (The James) Weiss

Erle Flagé

Magnus Haaland Sunde

Nathalia Isabell Sandli

Grete Riseng

Thorvald og Balder.

Stor takk til veileder, Franz Petter Schmidt, for at du har skrudd tåkelyset på.

Skjelettet
er ikke alltid inne i kroppene våre⁶

⁶ Utdrag fra dikt - Silje Linge Haaland, Den løseste delen av verden, Gyldendal, 2023

LITTERATURLISTE

Jan Freuchen, (2015) Columa Transatlantica, press forlag.

Ina Blom (2019), And i follow it; straight lines and infrastructural sensibilities, Essay utgitt I publikasjonen Critical Inquiry, sommer utgave.

Burnham, J. (1968). System Esthetics. Artforum, 7(1)

Silje Linge Haaland (2023) Den løseste delen av verden, Gyldendal.